

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיהי' ראפ

מהדורה מיוחדת לרגל "היאצייט של הרמב"ם", ויהיו דברים אלו לעילוי נשמתו

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ הימורה שיעור' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר טהרה - ד'

מחזור ל"ה || שנה ל"ב

סיום ספר שני ספר אהבה והתחלת ספר שלישי ספר זמנים והתחלת הלכות שבת

ביום ששי ערב שבת קודש פרשת ויחי י"ג טבת ה' תשע"ו

ה' תשע"ו || הי' תהי' שנת עליון ופלאות

והאמרגן אמר לרבי שמרדכי בן דוד לא הגיע כי הוא קיבל BIG COLD (=התקררות והצטננות גדולה) והוא מבקש את ברכתו של הרבי שעוד היום יתרפא מההצטננות מיד, כי היום הוא צריך להופיע לפני אלפים ובמצב זה הוא לא שייך לשיר (ואם הוא לא יוכל להופיע יהיה הפסד גדול למוסד הצדקה) וע"כ ענה לו אד"ש: "תמסור לו שיוסיף בחמימות דקדושה וה-COLD (=ההצטננות) יעבור!"

בדרך הטבע מצב כזה לא היה שייך שיעבור תוך כמה שעות והיה נגרם הפסד עצום למוסד החינוך. ובהשגחה פרטית פגשתי למחרת מישהו שהשתתף בקונצרט, וסיפר לי שהוא שר כל-כך טוב ומצוין שלא הורגשה בכלל ההצטננות של אותו בוקר...

ג. פעם הלכו התמימים לתהלוכה לחזור חסידות ושיחות בבתי הכנסת במקום מאד רחוק בברוקלין ובתחילת הדרך התחיל גשם שוטף שנמשך כל הדרך, וחדר על לשד העצמות (עד כדי כך שבבית הכנסת שהגיעו היתה שם שלולית גדולה של מים שנטפו מבגדי ההולכים, ועשה הדבר קידוש ה' עצום שהמתפללים ראו את המסירות נפש של התמימים).

ובשבת שאחרי זה דיבר ע"ז כ"ק אד"ש על המסירות של התמימים ללכת מרחק כה גדול של כשלוש שעות תחת הגשם השוטף (וכמובן כשהגענו לשם נפסק הגשם, וראו שהוא היה "לכבודנו". פעם אמר אד"ש ע"ז שגם ה"גשמי ברכה" השתפו ב"תהלוכה") ואמר שכתוב בפסוק¹ "בבית אלוקים נהלך ברגש" ש"ברגש" - אומרים שזה ר"ת

חימום הקור!

בקשר לימי החורף ותקופת טבת הקרים והשפעת ימי חנוכה להאיר את החושך ואת ה"חוצה", כדאי לספר הסיפורים הבאים:

א. באחד הפעמים שהיה כאן אצל הרבי ר' שניאור זלמן ז"ל שז"ר מארץ ישראל שהיה הפרעזידענט [הרבי אף פעם לא קרא לו נשיא, רק ידידנו], הגיע באמצע החורף. באותו הזמן היה "קור אימים" ששבר שיא של עשרות שנים (כשהיו יוצאים לרגע החוצה היו האזנים קופאות וכמעט נשברות) ואד"ש יצא אל הרכב לקבל פניו.

כשז"ר יצא מהרכב אמר לאד"ש (בתרגום מאידיש, ושמעו זאת בתחנה העברית ברדיו. והשדרן אמר: "מעניין מה אנשים גדולים ביניהם מדברים, גם על מזג אוויר...") "איזה קור נוראי יש כאן!?! ועל כך ענה לו אד"ש מיד: "נו, לכן שולחים לכאן יהודי, לחמם את הקור!..." ז.א. שכשיהודי רואה ומרגיש קור, אינו מתפעל מזה אלא יודע שזה תפקידו, ובא כדי לדרבנו לחמם את הקור!...

ב. הזמר החסידי ר' מרדכי בן דוד (ווערדיגער) שיחי' לפני שהיה מופיע בקונצרט גדול היה רגיל לבוא ביום ראשון לכ"ק אד"ש לחלוקת דולרים לצדקה וכל פעם אד"ש ברכו להצלחת הקונצרט (כרגיל היו הקונצרטים ביום ראשון שאז הוא יום חופש מן העבודה בחו"ל וקל יותר לאנשים להגיע) ויום ראשון אחד שנתן קונצרט שההכנסות קודש למוסד צדקה גדול בברוקלין לחינוך מיוחד של ילדים מיוחדים בשם H.A.S.C. ובאותו יום ראשון הגיע לאד"ש האמרגן שלו והוא לא הגיע.

¹ תהילים נ"ה, ט"ו.

רוח גשם שלג, היינו שהיהודי לא מתפעל מהרוחות הגשמים והשלגים והולך לבית אלוקים [ונראה לי לומר שהפירוש הוא שכשיש רגש לה' יהודי לא מתפעל מהרוח גשם ושלג].

ושאלתי למה אין כאן רמז לקור? כי ייתכן שיהיו רוחות גשמים ושלגים ולא יהיה קור [וכאן בקיץ יש גשמים ורוחות למרות שלא קר, וכשירד שלג לא קר מאד כי כשיש כפור, לא יורד שלג כי הכל קפוא בעננים. והקור מגיע רק אחרי שירד השלג] ויכול להיות קור נוראי למרות שאין גשמים ורוחות ושלגים, ולמה זה לא נזכר עם הר"ת הזה?!

ונראה לי לענות ע"פ מה שכתבנו קודם שאם מדובר על רגש לה' לא מרגישים קור; רוח גשם ושלג הם מציאות בעולם אבל קור הוא ענין אינדיבידואלי אצל כל אחד, שתלוי ברגש ויכולים להיות שניים במקום אחד, ואחד יטעון שקר לו מאד, והשני יגיד שנעים שם כי זה תלוי בהרגשה הפרטית, ואם יש הרגשה והתלהבות בעבודת ה', לא מרגישים קור...

(גליון 94 יו"ל לקראת ש"פ וארא ה'תשס"ח)

מסירות נפש – בפרשת שמות

ד. וענין המס"נ' אנו מוצאים גם בפרשת שמות; שיהודים במצרים מסרו נפשם שלא לשנות את שמותם, לשונם ולבושם², ולא להתבולל בין הגוים ולא להטמע ולהתחתן איתם, [ואמנם היו להם עבירות אחרות, כמ"ש במדרשים הללו והללו וכו', וכן נמצאו במ"ט שערי טומאה, אבל שמרו עצמם מלהתבולל ולהתחתן עם הגוים].

ולכן הקב"ה מעיד שמו עליהם, כמ"ש רש"י³ בפרשת פנחס עה"פ⁴ "משפחת החנוכי. לפי שהיו האומות מבזים אותם ואומרים מה אלו מתיחסין על שבטיהם סבורין הן שלא שלטו המצריים באמותיהם, אם בגופם היו מושלים ק"ו בנשותיהם, לפיכך הטיל הקב"ה שמו עליהם ה"א מצד זה ויו"ד מצד זה לומר מעיד אני עליהם שהם בני אבותיהם, וזהו שמפורש ע"י דוד⁵, 'שבטי י-ה עדות לישראל', השם הזה מעיד עליהם לשבטיהם, לפיכך בכלום כתב החנוכי הפלואי, אבל בימנה לא הוצרך לומר משפחת הימני לפי שהשם קבוע בו יו"ד בראש וה"א בסוף".

וכן מדובר ע"ד המס"נ' של שפחה ופועה שהמרו את ציווי פרעה, כמש"נ⁶ "ותיראן המילדות את האלוקים ולא עשו כאשר דבר אליהן מלך מצרים ותחיינן את הילדים". והי' להם גם מסירות נפש לחינוך הילדים, כפי שמבאר אד"ש בלקו"ש שזהו פירוש "ותחיינן את הילדים".

² אד"ש במכתבים כלליים לחג הפסח מביא כל פעם בברכה "לחג הפסח כשר ושמוח", ובהערות מביא מ"ש אביו הרלו"צ באגרות **שכש"ר** – ר"ת "כמוצא שלל רב" – ז.א. שהשמה בפסח כשר היא כ"כ עצומה – כמוצא שלל רב. ואולי י"ל שהרי ידוע ששל"ל – ר"ת – שמש לשונם לבושם, היינו שזהו השלל שעלו אותו ממצרים שלא שינו תרבותם ולא נטמעו בין הגוים, ולכן זכו לגאולה שזה"ע ספר שמות "ספר הגאולה" – שבזכות השמות נגאלו.

³ מפסיקתא דרב כהנא פרשת בשלח. שיר השירים רבה פרק י"ב. מדרש חזית פסוק "גן נעול". מדרש אגדה. ילקוט שמעוני תשעב. ילקוט שמעוני בשלח רכ"ו. ילקוט שמעוני אמור תרנ"ז.

⁴ כו, ה. [ואולי כ"ו רמז לשם הוי', וה' רמז לה', שזהו תוכן הרש"י].

⁵ תהילים קכב, ד. ובהשגחה פרטית מס' הערה זו – 26 – גימט' – הוי'.

⁶ שמות א, יז.

וכן ע"ד המס"נ' של משה רבנו שהרג המצרי, ודאג לכלל ישראל.

ומתאים לזמן שנמצאים עש"ק מברכים החודש שבט [תשס"ז] – חודש ההילולא של הרבי הקודם כ"ק אדמו"ר הריי"ץ, שנקודה עיקרית בחייו ובתביעתו היא מסירות בפועל ממש על יהדות, ובפרט על חינוך הילדים, כמו שהי' אצל המילדות.

שלח את עמי – צ"ל עם ויעבדוני

ה. לפני כ-40-30 שנה כשהיה עוד מסך הברזל בתוקפו דיבר הרבי בהתוועדויות בחריפות נגד אירגון ההפגנות נגד רוסיה, ואמר שההפגנות אינן עוזרות ומועילות ליהודים להשפיע לצאת מרוסיה, אלא ההיפך הוא הנכון שבגלל אירגון ההפגנות הם נעשים קשוחים יותר ופוגעים יותר ביהודים, והרבי אמר אז שפעילות שקטה פועלת ומועילה יותר, והרבי אז התבטא שאין צורך להתגרות ברוסיה אלא אדרבא אם הם רוצים להיות טוב איתנו ולבוא לקראתנו עלינו לקבל זאת, ואמנם אח"כ הם התחילו קצת קצת לתת רשיונות ליהודים לעלות לארץ הקודש, עד שלבסוף נפתחו השערים לגמרי.

ואחת התביעות והטענות של אד"ש נגד ההפגנות היתה גם על כך שסיסתם היתה, וכן היו גם השלטים: "שלח את עמי!" למה הם לא כותבים את כל הפסוק והעיקר שכל פעם עם "שלח את עמי" נאמר "ויעבדוני!"...

ומעניין לציין שלפני כמה שנים דיברתי עם אחד מאנ"ש תושב ירושלים, מהשכונה שבה הי' גר הרב מאיר כהנא הי"ד שהוא הי' מארגן ההפגנות [שבכללות הוא היה יהודי נבון ובעל מסירות נפש ואוהד אד"ש, וגם יצא לי אבלח"ט לשוחח איתו על כך כמה פעמים, חוץ מנושא ההפגנות, ששם טעה].

ואותו יהודי סיפר לי שיצא לו לשוחח עם הרב מאיר כהנא בזמן האחרון לפני שנרצח, ואמר לו שכעת הוא נוכח לדעת שהוא טעה, והרבי צדק בטענותיו ותביעותיו נגד ההפגנות, והוא רואה שהם לא הועילו ליהודים שם, רק הפעילות השקטה היא שהביאה לפתיחת השערים...

(גליון 52 יו"ל לקראת ש"פ וארא ה'תשס"ז)

הרמב"ם שלמות התורה וההלכות דלעת"ל

ו. מסיימים הלכות "ביאת המקדש", בכ"ף טבת [תשס"ז], יום ההילולא של הרמב"ם, והעירני הת' יצחק שיחי' בה"ר דוד שיחי' [ע"ה] רסקין, שהרמב"ם הוא היחיד שכתב ספר הלכות על עניינים של לעתיד לבוא וביהמ"ק, היינו שלפי הרמב"ם הם הלכות למעשה ובקרוב ממש תחזינה עינינו בקיומן. וביום ההילולא שלו עולים כל מעשיו ועבודתו ומאירים אלינו לכל א' וא'⁷.

ויה"ר שיקויים בנו ביאת המקדש, הן בעבודה הרוחנית, לבוא אל הקודש ובשלמות כמש"נ "בא אל התיבה", ומבואר בחסידות שזו ביאה ועבודה פנימית אל אותיות התורה והתפילה, והרי הרמב"ם שהוא היחיד שכותב את כל התורה כולה ובשלמות, היינו שבספרו

⁷ תניא אגה"ק סכ"ז-כח.

"משנה תורה" מתבטאים בשלמות ידיעת ה' ועבודתו, ולימוד התורה, שנותן כחות ללמוד ולקיים בשלמות את כל התורה כולה, ולבוא בשלימות לכל ענייני הקדושה, ולכל ענייני הקודש והמקדש.

וכן בפועל ממש שנזכה לביאת המשיח ולבית המקדש השלישי מ"ד ממ"ש נאו!

(גליון 51 יו"ל לקראת ש"פ שמות ה'תשס"ז)

שנת הקהל – אחדות

ז. פעם כשחזר אד"ש מהאוהל ונכנס ל-770, עמדו בכניסה 2 חסידי בעלז' וא' ניגש לאד"ש והושיט לו ידו ל"שלום עליכם", ואד"ש סימן לו שעדיין לא נטל את ידיו אחרי שהי' ב"בית החיים".

אח"כ הרבי שמ' את חבילת הפדיונות שהביא מהאוהל והלך לטוף המסדרון ליטול ידיו (כי אז עדיין לא הי' ברו מים וכיור בג"ע התחתון) וחזר בידים מושטות (כי למרות שהכינו שמ' לרבי מגבת מיוחדת, אבל לא ניגב את ידיו.

ושנים לא ידעתי אם ניגב את ידיו בחדרו (כי אולי לא רצה להשתמש במגבת "ציבורית" למרות ששמו לו מגבת נקיה), ואולי רק כשחוזרים מלוי' לא מנגבים (כפי שראינו שכשחזר אד"ש מלוי' נטל ידיו מחוץ לבנין ע"י מדרגות 770 ולא ניגב ידיו, רק נכנס בידים רטובות ואמר "יושב בסתר" וישב ב-7 מקומות באמירתו).

ולאחרונה סיפר לי המזכיר המשב"ק הרה"ג הרה"ת ר' לייבל שיחי' גרונר שכל פעם כשבא הרבי מהאוהל לא ניגב את ידיו בחדרו, וגם "זרק" הספל הפוך כמו כשחוזרים מלוי' ר"ל.

אח"כ נכנס הרבי לחדרו ונעל נעליו ולבש הסירטוק של יום חול, כי לאוהל הלך בנעלי יוהכ"פ ובסירטוק משי, (רק מעריהוהכ"פ ה'תש"נ לא פשט את המשי, כנראה כבגדי שבת לקבלת פני משיח) ונכנס לתפילה בביהכנ"ס למעלה.

בסיום התפילה במקום לצאת מהזאל, הלך בין הקהל וניגש לאותו חסיד בעלז', שמקודם הושיט את ידו, וכ"ק אד"ש אמר לו: "ס'קומט אייך שלום עליכם!", "שלום עליכם!"... (=מגיע לך שלום עליכם!, שלום עליכם!...).

כנראה זה עפ"י הגמ' במסכת ברכות (ו, ב) [ואד"ש אומר שמה שנאמר בברכות זה עניין הברכה, ודף ו' זה המשכת הברכות] שאם נתן לו (חברו שלום) ולא החזיר נקרא גזלן שנאמר וכו' גזלת העני בבתים", ולכן כנראה לו "מגיע לך שלום עליכם".

ופסוק זה כתוב בישע' – ענין הישועה, ששלום ואחדות מביאים ישועה וגאולה! ובפרק ג – שלש קשור בשלום. ובפסוק יד – גימט' חב"ד; שזהו ענין עיקרי בחב"ד – קירוב הלבבות והאחדות!

עושיין שמחה לגמרה של תורה

ה. בהתוועדות ש"פ ראה אדר"ח אלול ה'תשמ"ח – שנת הקהל, שאז היה סיום זה ההלכה היומית ברמב"ם דיבר כ"ק אד"ש מה"מ שלפלא שלא עשו "שטורעם" מסיום "מיוחד" זה (של הלכות טומאת צרעת),

ומפורט עם הרבה הוראות בעבודת ה',

וזו הייתה הפעם הראשונה שהרבי גילה את רצונו הק' שיעשו סיום על הלכה ברמב"ם, ואח"כ ב"שליבים" גילה שרצונו שיעשו שמחה וסעודת מצווה בסיום כל הלכה, כי כל הלכה ברמב"ם היא כמסכת בש"ס, ו"עושיין שמחה לגמרה של תורה"⁸ [וכל הענין של סעודת סיום על כל הלכה היא הוראה של הרבי "מלמעלה למטה", ולא יוזמה והצעה שבאה ממישהו, כי אף א' לא הי' "חולם" מצ"ע, לעשות סעודה בסיום כל הלכה, (וגם לפני זה, תקופה עשו סיום לא רק על כל ה"משנה תורה", אלא על כל ספר, ואח"כ ראו שהרבי רוצה שיעשו סיום על כל הלכה,

והרה"ת מנחם נחום שיחי' גערליצקי, שארגן את שיעור הרמב"ם ב-770 כל יום מהיום הראשון של תקנת אד"ש, כ"ז ניסן ה'תשד"מ, קיבל ע"ע גם לערוך את סעודות הסיום על כל הלכה) אבל גם אם זה היה קבלה של הרבי ליוזמה והצעה של א' מאנ"ש, גם היו צריכים לקבל זאת כהוראה מלמעלה;

וע"ד הסיפור שהיה בשנים הראשונות של נשיאות אד"ש, וא' שהי' נשוי כבר כמה שנים עוד מזמן הרבי הקודם שאל את אד"ש, היות שמלכתחילה הרבי הקודם לא הסכים לשידוך, ורק אחרי ששאל כמה פעמים הסכים לזה, ועכשיו רואה ומבין למה, כי חי חיי סבל, ולכן שואל האם באפשרותו לנתק ולגרש, כי הרי מלכתחילה הרבי לא רצה זאת? וענה לו אד"ש שלא שייך אצל רבי "אילוץ" והסכמה בדיעבד, ואם הוא הסכים סימן שזהו השידוך שלו למרות שבא ע"י בקשה כמה פעמים.

שמחה וסעודת סיום על כל הלכה ברמב"ם

ט. ומכ"ש בעניינינו, שענין סיומי הרמב"ם בא לכתחילה בהוראתו ורצונו של אד"ש, עד כמה חשוב לייקר זאת, וכדאי להשתדל שיעשו זאת בעוד ועוד מקומות.

ידידי הרב נפתלי הכהן שיחי' רוט השתתף פעם בסיום הלכות תפילין ב-770, שארגן הרב גערליצקי וכתב אח"כ לרבי שהדבר מוצא חן בעיניו, וחושב לארגן כזאת גם בירושלים, והרבי מתח שני קווים להדגשה כפולה מתחת למילים אלו. רואים שהרבי רוצה שיעשו זאת בעוד מקומות.

(גליון 140 יו"ל לקראת ש"פ וארא ה'תשס"ט – שנת הקהל)

הגיגות "דידן נצח" בשבעת ימי המשתה!

י. כשהגיעה הבשורה בה' טבת ה'תשמ"ז מבית המשפט הפדרלי לאנ"ש ב-770 ע"ד הניצחון ד"דידן נצח!" מיד פרצו כולם באופן ספונטאני בריקודים סוערים כל היום והביאו כלי זמר ואחרי תפילת מנחה אמר הרבי שיחה ממקומו בביהכנ"ס (וכן בכל "שבעת ימי המשתה").

וביום ה' (היום הג' מ"שבעת ימי המשתה") דיבר אד"ש ע"ד שברובן

⁸ טור ורמ"א או"ח סתרס"ט.

ככולן כל השנים סיום ימי חנוכה הם בפרשת ויגש, ויש בפרשה רמז לחנוכה; נאמר: "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה", והאותיות ג.ש.נ.ה. - הן האותיות שכתובות על הסביבון - נ.ג.ה.ש. - ר"ת "נס גדול הי' שם".

ודרשי הרשומות אומרים שאותיות אלו נגה"ש - הן גימטריא משיח! והיינו שאור החנוכה כולל ומשיך ומביא את אור המשיח והגאולה!

ושאל הרה"ת ר' אהרן (ב"ר מיכל) שיחי' רסקין שכ"ז בסביבונים בחו"ל אבל בארץ ישראל על הסביבונים נטבעו האותיות נ.ג.ה.פ. (ר"ת - פה) ומה שם הרמז;

[ובכלל צריכים לדעת אם השינוי בארץ מ - ש' ל - פ' נעשה ע"י ובהסכמת הרבנים הגדולים או זהו שינוי "מודרני" ולא ברצון חכמים?]

אמנם יתכן שגם אם השינוי לא נעשה בתיאום והדרכת הרבנים, אבל מכיוון שההשגחה פרטית בפועל על רובם ככולם של הסביבונים בארץ טבועות אותיות אלה, אפשר וצריך ללמוד מכך המשמעות וההוראה.

והראי' ע"כ שכשערכו וחגגו חסידי גור את "סיום לימוד הירושלמי" בפעם הראשונה הרבי דיבר ע"כ בהתוועדות ש"ק יו"ד שבט, וביקש שאנ"ש יסעו להגיגה שעושים למחרת בבארא - פארק, וארגנו כמה וכמה אוטובוסים בהם נסעו רבים מאנ"ש.

הרבי ביקש למסור להם, שכדאי ללמוד ולהוסיף בסיום גם את המשניות שאין ע"ז גמרא ירושלמי מכיוון שכפי המודפס בספרי הירושלמי מסתיימת במילים לא חיוביות ו"בחזקת טומאה" ולא מסתבר ומתקבל שתורה שבע"פ (בירושלמי) יסתיים בענין בלתי רצוי, ולכן מבקש הרבי להוסיף את המשניות שאין עליהם גמרא, ואז הסיום במילה "בשלום".

וזה שה"מונקאטשער" (הרבי בעל "המנחת אלעזר" זצ"ל שאד"ש מצטט אותו בשיחות ובכתב רבות גם במנהגים וגם בענייני לימוד, ואמר ע"ז: "איך קאך זיך אין מונקאטשער!" ו"אני חסיד שלול!" (מסתמא הכוונה מעריץ)) כן עושה וכותב "הדרן" על הסיום שנדפס בגמרות שלנו, מכך אין ראייה, גם הוא מסכים שצריך לעשות הסיום על המשניות המסיימות בדבר טוב, אבל מכיוון שה"מונקאטשער" לומד מכל דבר איך שהוא בעולם, כמו שלא נכנס ל"מסילת הברזל" (לקרון ברכבת) אם לא מצא על הקרון מספר המתאים לכוונותיו, כי הוא לומד מכל דבר כמו שהוא בגשמיות עולם הזה.

ולכן נכנס רק לקרון המתאים לכוונותיו, ולכן עשה והדפיס "הדרן" על סיום הש"ס ירושלמי כפי שנדפס בפועל בגמרות שלנו, אבל גם הוא מסכים שצריך להוסיף המשניות.

(ומענין שבהשגחה פרטית השתתף בהתוועדות זו אצל אד"ש (שבת יו"ד שבט) הרה"ח ר' בנימין שיחי' וויליגער (שהי' איש הקשר לאד"ש עם הרבי מקלויזענבורג זצ"ל ואד"ש אמר לו: "איר גיט דאך איבער פונקט!") (= אתה מוסר הרי את הדברים בדיוק!) והוא סיפר לי שבבחרתו הי' אצל ה"מונקאטשער" וליווה אותו פעם לרכבת לנסוע לעיר אחרת וכשהגיע לרכבת לפני שנכנס לקרון הראשון שפגע בו, הסתכל על המספר של הקרון (שטבעו בזמן הייצור)

והמספר לא מצא חן בעיניו, וכך גם לשני ועוד כמה, עד שמצא קרון שהמספר שכתוב עליו מתאים לכוונותיו, ואליו נכנס).

ועד"ז אפשר לומר שמכיוון שבפועל בהשגחה פרטית על רוב הסביבונים בארץ כתובות האותיות נ' ג' ה' פ', יש משמעות והוראה לדברים: ואומר הרה"ת אהרן שיחי' רסקין:

נ.ג.ה.ש. - גימט' - משיח; שבחנוכה מאיר האור של משיח ואור החנוכה הוא האור הגנוז לעת"ל. נ.ג.ה.פ. - גימטריא - מנחם "שמו של משיח!"

וגם אותיות אלה הם הגפן; שאצל יהודים אומרים ר"ת: געזונט פרנסה נחת (ולא לה שלא מבינים אידיש נאמר: ג'וף או ג'שמיות) והה' של להגפן - ר"ת הצלחה, וכל המילה הגפן (מלבד גימט' מנחם) גם גימט' הצלחה! כן תהי' לנו, בביאת מלכא משיחא מ"ד ממ"ש, נאו!

(תקוות מנחם מס' 309, ח' שבת תשע"ג)

בקשר לה' שבת - בית מלא ספרים!

י"א. כשהכריז כ"ק אד"ש מה"מ על "בית מלא ספרים" והורה גם שיעשו ספריות גדולות ספרי קודש לציבור, וגם שכ"א בביתו יהיו לו מה שיותר הרבה ספרים.

והרבי עשה "מהפיכה" במשמעות המילים "בית מלא ספרים" שנאמרה ע"י קורה בכוונה שלילית ואד"ש עשה מזה מבצע ו"שטורעם" חיובי שצריך להיות אצל כ"א.

והרבי עשה ע"כ "מהפיכה" גם אצל המשפיעים בדורות הקודמים שהי' מקובל שמספיק שיהיו הספרים הנצרכים בבתי הכנסת ובספריות הציבוריות, והרבי הורה שכ"א בביתו ישתדל שיהי' לו בביתו ספרי' גדולה של ספרי קודש [ואמר שלפחות יהיו: "חומש, תהילים, סידור וכו" ופ"א אמר אד"ש בהתוועדות: "מה הכוונה ב'וכו' - תניא"]

ואמר שהספרים שבבית יש להם השפעה על כל האווירה בבית, ואמנם הם בארונות צמודים לקירות אבל ממלאים את כל הבית, שזהו "בית מלא ספרים", ואמר שיש השפעה על החינוך ועל האווירה גם לתמונות והציורים שעל הקירות וגם לספרים בארונות.

והרבי שליט"א אמר שהביטוי "בית מלא", דומה לדין במסכת שבת "ביתא כמאן דמליא דמיא" שלדעה זו חפץ ברה"י מקורה גם אם לא נח, נחשב כהנחה במקום ד' כי כמו שהבית מלא.

ועד"ז המשמעות שהספרים ממלאים את הבית, שהם ממלאים את כל חלל הבית, וממלא כל השאר טפל לספרים.

(תקוות מנחם מס' 309, ח' שבת תשע"ג)

העלון תקוות מנחם

נערך ע"י תלמידיו שיחי' משיבת תות"ל העולמית
ונדפס ע"י זוגתו מרת ביילא פינגעל תחי' וב"ב שיחי' ראפ

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס
וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח ולתלמידי התמימים)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!